[Axel Kristensen.]
tiden bliver for lang, og jeg er ikke uenig i, at man maa begrænse det Antal Boliger, der sættes i Gang, saa at Boligbyggeriet svarer til den Arbejdskraftmængde, der er, og til den forhaandenværende Mængde af Raamaterialer, for at Boligerne saa hurtigt som muligt kan blive færdige — det tvinger Forholdene til. Man skal altsaa nu til administrativt at bestemme, hvem der maa bygge, hvis man da vil bruge den Metode, som det trækker op til i Øjeblikket, og saa er det for mig et meget stort Spørgsmaal, om vi kan være sikre paa, at man fra de Ministres og Embedsmænds Side, der her skal administrere, vil stille den private Bygherre aldeles lige i Vilkaar med dem, der vil gaa i Gang med socialt Boligbyggeri. Det tillader jeg mig at tvivle meget stærkt paa. Og her er vi atter ved den Forskel, jeg talte om før. Jeg mener, det vilde have været muligt at finde frem til en saadan Form, at Samfundet ikke skulde bestemme, *hvem* der skal bygge, men dog saaledes, at vi ved generelle Indgreb kunde faa den Begrænsning, som er nødvendig. Men denne Forskel i Synspunkter kan man ikke snakke sig fra ved almindelige Udtryk.

Jeg tvivler meget stærkt paa, at vi vilde kunne undvære ret meget af den Bemyndigelse, som denne Lov giver Ministeren — det skal jeg ikke lægge Skjul paa —, fordi de Opgaver, der stilles Ministeriet, er saa ganske overordentlig vanskelige og omfattende, men jeg nærer den allerstørste Tvivl om, at Mennesker er i Stand til at administrere imod deres Overbevisning om, hvad der er rigtigt, og hvad der tjener Samfundet bedst. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det har vi jo set før.) Nej, det har vi aldeles ikke set — aldeles ikke.

Vi har set, at man har været tvunget til at gøre Ting, som man i og for sig ikke ønskede, men hvor man kunde ønske, at Vilkaarene gjorde noget andet muligt. Men man har ikke set, at Ministre har været nødt til at give disse Restriktioner og disse Statsindgreb en Form, som de fandt var ringere, end Forholdene nødvendiggjorde, og det er det, det drejer sig om. Den højtærede Finansminister ser meget uforstaaende ud, men jeg maa stadig fastslaa, at hvis man skal stole paa, hvad de socialdemokratiske Ministre hidtil har sagt, mener de, at Statsindgreb og Statskontrol er nyttig og i sig selv noget godt. Det kan der vist ikke være Tvivl om, at de mener. Og for at man kan udøve denne Kontrol og have Herredømme over disse Ting, maa der ske en Koncentrering; de Herrer mener altsaa, man gør det bedst, hvis man har koncentreret Virksomhederne og har det fulde Overblik og den fulde Ledelse, og de maa derfor nu handle mod denne Overbevisning om, hvad der er det bedste, hvis de skal handle i Overensstemmelse med den Opfattelse, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har. Det ærede Medlem har nemlig hidtil hævdet — det er ikke saa forfærdelig længe siden —, at han i det væsentlige var enig med den daværende Regering i den økonomiske Politik, der blev ført — det var andre Ting, der gjorde, at der opstod Uenighed —, og nu kan de Herrer ikke regere anderledes, end det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen tillader. Det vil altsaa sige, at de skal regere ud fra andre Forudsætninger end dem, der stemmer overens med, hvad de mener er bedst. Det er det, jeg tvivler paa, at Folk kan, og derfor mener jeg, det er meget uheldigt, at vi har en Regering som den nuværende.

Det er nu blevet sagt, at der vil blive stillet Forslag om, at Sagen henvises til Behandling i et Udvalg; jeg finder det derfor urimeligt at spilde det høje Tings Tid med mere Tale.

Jørgen Jørgensen: Det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen har vistnok mange gode Forsætter, men det er kedeligt, at han ikke i højere Grad fik noget ud af dem, medens han havde Indflydelsen. Jeg bebrejder jo ikke det ærede Medlem, hvad han foretog sig i sin Ministertid; jeg mener, at han paa mange Maader ordnede Tingene i Handelsministeriet bedre, end de havde været ordnet tidligere, selv om der kunde være et og andet Punkt, hvor jeg synes, hans Myndighed maaske alligevel gik noget vidt — men alle disse Ting skal jeg slet ikke bebrejde ham. Jeg synes kun ikke, han er den rigtige til at foreholde andre, at de skal være forsigtige med at gribe ind i Forholdene, for denne Forsigtighed kom ikke til Udtryk, medens det ærede Medlem havde Ansvaret, og det er jo det afgørende — ikke, hvad man vil bagefter, men hvordan man tager Tingene, medens man har Ansvaret.

Jeg mener, som jeg sagde det, da jeg første Gang havde Ordet, at det virkelig er et alvorligt Problem med de Statsindgreb, som foretages i Tiden — det var det under det tidligere Ministerium, og det er det nu. Naar jeg nu hørte det ærede Medlems nære Partifælle, det ærede Medlem Hr. Anker Lau, tale, som han gjorde her, meget kritisk mod Restriktionerne, maa jeg sige, at det var een eneste Kritik af det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen og hans Regerings Administration.

Det ærede Medlem Hr. Anker Lau startede med Valutaordningen i Trediverne,